

Arrest

nr. 124.653 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE [TITREMAGISTRATMAJ] VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Catharina ORLENT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.
WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 januari 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden,

Uit het Eurodac-verslag bleek dat verzoekers vingerafdrukken reeds genomen werden in Bulgarije.

De Belgische overheden richtten op 20 januari 2014 een overnameverzoek tot de Bulgaarse overheden bij toepassing van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

De Bulgaarse overheden verklaarden zich akkoord met de overname in toepassing van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 5 mei 2014 werd de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : A. (...) (alias BG: N. (...))
voornaam : B. (...) (alias BG: B. (...))
geboortedatum : 01.01.1983 (alias BG: 01.01.1983)
geboorteplaats : Wardak
nationaliteit : Afghanistan (alias BG: Afghanistan)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.01.2014 is aangekomen in België. Eén dag later, op 09.01.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in 1983 te Wardak.

Uit het Eurodacverslag van 09.01.2014 blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op 16.10.2014 op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en er nadien op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielverzoek geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten.

De Bulgaarse overheid heeft op datum van 17.03.2014 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.01.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk in 2002 en dat hij van 2002 tot 2009 in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven maar dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk werd afgewezen en hij in 2009 door het Verenigd Koninkrijk gerepatriëerd werd naar Afghanistan. Betrokkene verklaarde verder dat hij buiten het Verenigd Koninkrijk nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.01.2014 waaruit blijkt dat hij nadat hij op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen er nadien op basis van zijn vingerafdrukken een asielverzoek geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije of Bulgarije maar dat zijn vingerafdrukken er wel genomen werden en dat hij in 2002 asiel aanvraagde in het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene verklaarde verder dat hij na zijn repatriëring door het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in 2009, Afghanistan op 25.09.2013 per truck op illegale wijze verlaten heeft naar Pakistan. Vanuit Pakistan zou betrokkene te voet en per auto naar Iran gereisd zijn vanwaar hij per kleine wagen naar Turkije gereisd zou zijn. Vanuit Turkije zou betrokkene te voet en per auto naar Bulgarije gereisd zijn waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per truck naar Hongarije gereisd zijn waar zijn vingerafdrukken eveneens genomen werden. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens per truck naar Italië gereisd zijn vanwaar hij per trein naar België gereisd zou zijn waar hij op 08.01.2014 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 09.01.2014 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene werden genomen in Bulgarije ten gevolge het op illegale wijze binnengaan op het grondgebied van de Dublin-Staten en de vingerafdrukken van betrokkene nadien

door de Hongaarse autoriteiten in de centrale eenheid van het Eurodacsysteem werden ingebracht ten gevolge van een asielerzoek, werd voor betrokkene op 20.01.2014 een overnameverzoek op basis van art. 13.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) aan de Bulgaarse autoriteiten verstuurd. Art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening stelt dat wanneer aan de hand van bewijsmiddelen, zoals bijvoorbeeld resultaten die voortkomen uit een consultatie van de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, of indirect bewijs wordt vastgesteld dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij die lidstaat. De Bulgaarse autoriteiten hebben op datum van 17.03.2014 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije gekend is onder de gegevens van Baryalai Nigha, geboren op 01.01.1983 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije of Hongarije en dat hij niet naar daar wil. Betrokkene verklaarde verder dat als hij zou terugkeren naar het Verenigd Koninkrijk hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen aanhaalt om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat hij niet naar Bulgarije of Hongarije wil omdat hij er geen asiel heeft aangevraagd, wijzigt bovendien niets aan het gegeven dat Bulgarije op 17.03.2014 een expliciet overnameakkoord gegeven heeft op basis van art 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening stelt dat wanneer aan de hand van bewijsmiddelen, zoals bijvoorbeeld resultaten die voortkomen uit een consultatie van de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, of indirect bewijs wordt vastgesteld dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij die lidstaat. De verklaring van betrokkene dat hij geen asiel gevraagd heeft in Bulgarije, wijzigt echter niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet en dat de Bulgaarse autoriteiten hebben op datum van 17.03.2014 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg

van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNCHR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNCHR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van het meest recente rapport van het UNCHR, dd 01.04.2014, blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van

de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het meest recente rapport van het UNCHR van april 2014 niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag omwille van welke specifieke redenen betrokkene precies in België asiel wilde aanvragen verklaarde betrokkene dat hij geen specifieke reden heeft om precies in België asiel aan te vragen maar dat mensen gezegd hebben dat België een goed land is en dat vluchtelingen in België geholpen worden (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men heeft verkregen van horen zeggen en dus verkregen heeft van derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden heeft in België of Europa (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 8, art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.01.2014 dat hij gezond is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia zal worden overgedragen⁽⁴⁾."

Op 7 mei 2014 diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker wil via een verzoekschrift tot voorlopige maatregelen het reeds ingediende verzoekschrift tot schorsing en annulatie van 7 mei 2014 activeren.

De repatriëring naar Sofia was voorzien op 15 mei 2014. Verzoeker verzette zich echter.

Op 15 mei 2014 werd de vordering tot heropsluiting genomen.

2. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. In haar verweernota betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering.

2.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 44, tweede lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV), bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
(...)"*

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)"*

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

2.3. Te dezen is verzoekende partij op 5 mei 2014 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekende partij bevond zich sinds 5 mei 2014 in een gesloten opvangcentrum met het oog op haar verwijdering.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift van 19 mei 2014 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vordert van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 mei 2014 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het bovenstaande wist verzoekende partij reeds op 5 mei 2014 dat haar verwijdering imminent was.

Verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient verzoekende partij tegen de bestreden beslissing op 7 mei 2014 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zet in casu niet uiteen waarom zij, wanneer zij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Het feit dat verzoekende partij wist dat zij zou worden gerepatriëerd, dat er op 15 mei 2014 ook effectief een eerste poging tot repatriëring heeft plaatsgehad waarbij verzoekende partij zich verzette, impliceert dan ook geenszins dat verzoekende partij niet eerder in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Temeer zij dit gelet op de vasthouding in het gesloten centrum kon verwachten.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij minstens reeds op 5 mei 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 7 mei 2014, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens veertien dagen te wachten om een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, heeft verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. Verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

Aldus voldoet de verzoekende partij niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat reeds om huidige vordering te verwerpen.

2.4. Te dezen dient echter te worden benadrukt dat het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de vreemdelingenwet. De Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 3 EVRM. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de terugleiding naar Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoeker werd immers door de Bulgaarse politiediensten hardhandig aangepakt. Tevens werd hij tot driemaal toe onderworpen aan een naaktfouille zonder dat hier enige aanleiding voorhanden was. Ook is het risico op een refoulement in Bulgarije nog steeds reëel. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van Human Right Watch van 29 april 2014. Verzoeker verwijst naar het rapport van UNHCR

waarop de bestreden beslissing zich baseerde en stelt dat de verwerende partij voorbij gaat aan de vaststellingen van het rapport waarin de bekommernis wordt uitgedrukt omtrent de duurzaamheid op midden- en lange termijn van de verbeteringen die werden aangebracht.

Verzoeker stelt dat de grootste zorg van UNHCR de kwetsbare personen zijn waartoe hij behoort, hij werd immers gediagnosticeerd met tuberculose, hij heeft hiervan geen melding gemaakt tijdens zijn gehoor omdat hij op dat ogenblik hiervan geen weet had. Wanneer verzoeker gedwongen zou worden teruggestuurd valt te vrezen dat hij niet de vereiste nodige medische verzorging zou krijgen.

2.6. Uit het administratief dossier (Dublin-interview) blijkt vooreerst dat op de vraag of er een specifieke reden is waarom verzoeker een asielaanvraag wil indienen in België verzoeker antwoordde dat er geen specifieke reden was maar dat de mensen hem gezegd hadden dat België een goed land is en dat vluchtelingen hier worden geholpen. Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot opvang of van behandeling die een verzet tegen zijn overdracht naar Bulgarije zouden rechtvaardigen antwoordde verzoeker: *“ik heb geen asiel aangevraagd in Bulgarije of Hongarije. Ik wil niet terugkeren naar daar. Als ik zou terugkeren naar UK (sic), zal ik terug gerepatrieerd worden naar Afghanistan.”*

Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker vermeld dat hij door de Bulgaarse politiediensten hardhandig werd aangepakt, noch dat hij tot driemaal toe onderworpen werd aan een vernederende naaktfouille zonder dat hier enige aanleiding voorhanden was.

De motieven van de bestreden beslissing berusten op het recente rapport van UNHCR. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep. Uit het Dublin - interview bleek dat verzoeker verklaarde dat hij gezond was (vraag 35). Verzoeker brengt nu medische attesten bij waaruit moet blijken dat hij *“mogelijks tuberculose, wordt opgenomen ter bevestiging of uitsluiting”* (attest Dr. RYCKAERT). Verzoeker stelt dat hij om die reden tot een kwetsbare groep behoort. Deze attesten doen niets af aan de correctheid van de bestreden beslissing aangezien deze op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet voorhanden waren. Bovendien toont verzoeker met de door hem voorgelegde attesten niet aan dat zijn huidige medische toestand zich zou verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije of dat de nodige medicatie niet aanwezig zou zijn in Bulgarije.

Het rapport van Human Rights Watch waar verzoeker naar verwijst ten slotte blijkt in hoofdzaak op de periode van eind 2013 te slaan terwijl het rapport van UNHCR de periode van de eerste maanden van 2014 beslaat.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

Nu Bulgarije heeft ingestemd met de terugname van verzoeker zal zij echter in toepassing van de Dublin-III-Verordening in passende regeling bij aankomst moeten voorzien. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER